

OZKA POT

Št. 3 / 2017

9. leto

Tema:

To je Božja volja: vaše posvečenje

Svetopisemska vrstica:

Prizadevajte si za mir z vsemi in za posvečenost. Brez nje nihče ne bo videl Gospoda - Heb 12,14

Vsebina

Dragi bralec	3
Stari mož in posvečenje	4
Prepozno!	6
Bog vas oblači!	16
Tetoviranje in piercingi	18
Ne grešite!	21
Študijsko potovanje	38
Kongres reformacije	41
Razno	44

Izdajatelj:

Christlicher Gemeinde-Dienst (CGD)

Verein zur Förderung christlicher Werke
und Gemeinden Pforzheim e.V.

Email: info@cgd-online.de

Homepage: www.cgd-online.de

Pisarna (uredn. prispevki):

Dr. Lothar Gassmann

Am Waldsaum 39

D-75175 Pforzheim

Tel. (AB) 07231-66529

Fax 07231-4244067

Email: Logass1@t-online.de

Homepage: www.L-Gassmann.de

Stavek in foto: Lothar Gassmann

Naslovni foto: Gemeindesaal in Pforzheim

Ovitek: Werner Fürstberger

Tisk: Druckmaxx, Blekendorf

Slovenski prevod: Vida Derganc

Za podpisane prispevke odgovarja avtor sam. Vsi prispevki v tem zvezku – če ni drugače označeno – so na voljo za kopiranje, ponatis in prevod, s pogojem, da niso spremenjeni. Prosimo za primerek. Prirčna hvala.

CGD-Centrala

(Heftversand, Zuwendungsbestätigungen):

Thomas Ebert, Alemannenstr. 5

D-75038 Oberderdingen

Tel. 07258-295452

Email: info@cgd-online.de

Darovi:

Nemčija:

Sparkasse Pforzheim-Calw

Christl. Gemeinde-Dienst Pforzheim

IBAN: **DE89 6665 0085 0007 2389 67**

BIC ali SWIFT: **PZHSDE66**

Avstrija:

Raiffeisenbank Leiblachtal

Christl. Gemeinde-Dienst Pforzheim

IBAN: **AT07 3743 9000 0380 8045**

BIC: **RVVGAT2B439**

Švica:

Die Schweizerische Post:

Christlicher Gemeinde-Dienst Pforzheim

Verein zur Förderung christlicher Werke
und Gemeinden e.V.

DE-75175 Pforzheim

IBAN: **CH32 0900 0000 6074 9747 5**

BIC: **POFICHBEXXX**

Časopis OZKA POT izdajamo na osnovi darov vsem zainteresiranim. (Abonma letno 15,- € vklj. pošiljanje). Stroške krijemo izključno s prostovoljnimi darovi bralcev. Hvala, če nam pomagate!

CGD je priznan kot ustanova splošnega pomena. Darove je mogoče odpisati do 20 % letnega prihodka kot davčno osnovo. **Prosim vas, navedite pri darovanju svojo poštno in prijateljsko številko.** To najdete na polju vašega naslova na zadnji strani ovitka.

Prav lepa hvala.

Dragi bralec!

Že pred 20 leti sem napisal to smrtno obsodbo za „krščanski zahod“

Sodoma in Gomora danes

Najprej je bila dovoljena skrunitev Boga.

Potem pornografija.

Nato splav.

Sedaj sledita homoseksualnost in lezbijstvo.

In kmalu tudi poligamija in evtanazija,
incest in sodomija.

To zapovrstje je nujno.

Ko je dosežena zadnja stopnja,

se ljudstvo nahaja v istem stanju kot sodobniki Noeta pred potopom.

In mesti Sodoma in Gomora pred propadom.

Potem pa samo še stopnjevanje navzdol:

Javno poveličevanje satana po vsem svetu

In njegovega sina antikrista,

kar bo pripravila mreža širom po svetu

s pomočjo religije poljubnosti

in vedno očitnejšim bojem

proti Jezusu Kristusu

kot edini Poti k Očetu.

“Toda trdni Božji temelj stoji in ima ta pečat:

GOSPOD pozna svoje. In: naj se odvrne od krivičnosti vsak, kdor

Kliče Gospodovo ime.” (2 Tim 2,19).

Z novo zakonsko iniciativo „Poroka za vse“ smo korak bliže k Sodomi in Gomori poslednjega časa.

Namesto, da držimo glavo v pesku ali zapademo paniki, pa moramo toliko zvesteje slediti Gospodu in hoditi v posvečenosti. Ta izdaja naj pripomore k temu, da bi rasli v veri in postali bolj podobni Gospodu, da ga bomo - umiti vseh grehov zaradi njegove krvi - v nebesih gledali iz obličja v obličje.

Bog Gospod naj vas blagoslovi

Vaš Lothar Gassmann

Stari mož ... *in posvečenje*

Tema posvečenje zajema v Bibliji veliko prostora. Kljub temu pa se v pridiganju redko uporablja. Kaj je posvečenje? Kako je videti posvečenje v praksi? „brez posvečenja ne bo nihče videl Gospoda“ (Hebr 12,14). „To je Božja volja, vaše posvečenje“ (1. Tes 4,3). Pri posvečenju ne gre za to, če mi to želimo.

Stari mož ve, da posvečenje ni krčevito prizadevanje človeka, da bi obstal pred Bogom brez graje. Kdor poskuša tako, ga bo spodneslo. To se ne obnese. Neki kmet si je mesece in mesece prizadeval, da bi svojo kozo odvadil od hrane. Ko mu je končno uspelo, je bila koza mrtva. To nima nič opraviti s posvečenjem.

Posvečenje se začne z našim novim rojstvom. Posvečenje je predvsem Božje delo na nas. Božji sveti duh nas čisti v kopeli Božje besede. Sami posvečenju nismo kos. Bog želi z nami napraviti svoje delo. Za to si vzame čas. Posvečenje je proces, pri čemur ostanemo neprestano odvisni od Boga. Gospod Jezus je rekle svojim učencem: „bodite popolni, kakor je moj Oče v nebesih popoln!“

Stari mož se je ustrašil teh besed. Kako naj bo torej popoln? Kako naj bo kos takemu posvečenju? To je vendar nemogoče! Vendar stari mož tudi ve, da vse, kar je pri ljudeh nemogoče, je pri Bogu mogoče. Gospod Jezus je obljubil: „posveti meine za njih. Oče, posveti jih v tvoji resnici“ (Jn 17,19). Gospod Jezus nas je napravil za posvečenje. Če smo mi nič, je GOSPOD vse. Vse je milost.

Ko Bog staremu možu odpre oči in mu pokaže, kaj je v njegovem srcu, se mora ta prestrašiti. Tu se odpre brezno. Tu izgine ves ponos. To naredi našo trmasto glavo normalno. To napravi naše trdo srce občutljivo. To je praktično posvečenje.

Kolikor vem, je Gospod Jezus samo *enkrat* rekel: „Učite se od mene!“ Ni rekel: „učite se od meine, kako se uspešno evangelizira svet! Učite se od mene, kako lahko uničimo satanova dela!“ Rekel je „Učite se od meine, ker sem krotak in od srca ponižen!“ (Mt 11,29). Zakaj je Gospod Jezus izrekel ravno to?

Stari mož domneva, da je to najnujnejše, kar se mora naučiti. „rečeno ti je, človek, kaj je dobro in kaj Bog želi od tebe: delati pravično, ljubiti in biti ponižen pred svojim Bogom“ (Miha 6,8). To je posvečenje. Toda stari mož odkrije pri sebi še vedno prikriti ponos. Še vedno želi biti nekdo, pred samim seboj, pred ljudmi in pred Bogom. To mu je v naravi.

Ni nam prijetno, ko nam bog razodene, kaj je v našem srcu. Za Božje kraljestvo pa so to zvezdni trenutki, ker nas Gospod posvečuje.

„ Iz njega pa ste vi v Kristusu Jezusu, ki je za nas postal modrost od Boga, pravičnost, posvečenje in odkupitev.“ (1. Kor. 1, 30).

Blagor njim, ki hodijo pred Bogom v pravičnosti,
se ukvarjajo in živijo po Božji besedi;
ki od srca iščejo Boga
in ohranjajo njegovo pričevanje.

Iz globočin srca ti pravim: tebi večna hvala,
ker me učiš zakonov tvoje pravičnosti.
Nudiš mi milost; držal se bom tvojih zakonov .
ne zapusti me nikoli več!

Moje srce se zvesto in trdno drži, kar tvoje beseda uči.
GOSPOD, opravi najboljše pri meni, sicer bom osramočen.
Če me vodiš ti, zvesti Bog,
lahko pravilno hodim po poti tvojih zapovedi.

Tvoja beseda, GOSPOD, ne preide, ostaja večno,
čeprav nebo preide, ki se stalno menja.
Tvoja resnica je enaka vedno kot temelj na zemlji,
ki jo je pripravila tvoja roka.
(Cornelius Becker).

Rolf Müller, Wilkau-Hasslau

Prepozno!

Procesi pred Božjim sodnim stolom

Von Pastor Ernst Modersohn

V Bibliji, Razodetje 20,11-15, je napisano: **Zatem sem videl velik bel prestol in njega, ki je sedel na njem. Zemlja in nebo sta pobegnili izpred njegovega obličja in zanju ni bilo prostora. 12 Nato sem videl umrle, velike in majhne, kako stojijo pred prestolom. In odprle so se knjige. Odprla pa se je tudi druga knjiga: knjiga življenja. Umrli so bili sojeni po tem, kar je bilo napisano v knjigah, po svojih delih. 13 Morje je vrnilo mrtve, ki so bili v njem. Tudi smrt in podzemlje sta vrnila mrtve, ki sta jih hranila. In vsak je bil sojen po svojih delih. 14 Nato sta bila smrt in podzemlje vržena v ognjeno jezero. To je druga smrt, ognjeno jezero. 15 In če koga niso našli zapisanega v knjigi življenja, je bil vržen v ognjeno jezero.**

Globoko hrepenenje človeškega srca je, da se ne zadovolji le z vsakodnevnostjo in materialnimi stvarmi, ampak da odstre tančico prihodnosti in pokuka v skrivnostno.

V nadaljevanju vidimo poskus predstavitve, kako bo nekega dne ob obračunu Boga s človeštvom. Tam bo presenečenj in razkritij, o katerih niti v resnici ne v fantaziji nismo imeli pojma. Namen tega poskusa pa ja dati nekaj opornih točk.

Pred prestolom svetovnega sodnika stoji nepreštevna množica. Ljudje vseh narodov in generacij čakajo na sodbo. Čudovita bitja, podobna angelom, hodijo skozi vrste in si ogledujejo. Razvrščajo jih po skupinah. Človeškim očem je nemogoče razpoznati, po katerih kriterijih si jih ogledujejo. Hitro in zagotovo bodo eni vrženi sem, drugi tja.

V eni skupini se pojavi glasen protest proti tej ureditvi. To je skupina morilcev. - „Jaz ne spadam sem!“ - „Jaz nisem morilec!“, odmeva iz vrst. Vendar svojega mesta ne morejo zapustiti. Nato je priveden eden za drugim.

„Jaz nisem morilec! Nikoli nisem nobenemu človeku storil žalega!“ – tako se oglasi prvi, ne da bi čakal na obtožbo, ki bo proti njemu.

„Nisi morilec?“ odgovori sodnik. „Potem moram malo pomagati tvojemu spominu.“ Zamahne z roko in angel odpre veliko knjigo, kjer je zapisan konto krivde človeka. Potem prebere zgodbo. Že zelo dolgo je tega, kar je bila napisana. Minila so že leta in desetletja.

V mestu je živelo mlado dekle iz dobre družine. Za njeno roko se je potegoval mlad fant. Toda ni bil na dobrem glasu, zato ga je zavrnila. To ga je razjezilo in maščeval se je tako, da si je izmislil govorice o tej pošteni deklici in jih razširjal. Nič od tega ni bilo res. Toda eden je pripovedoval drugemu. Po mestu se je širilo kot požar. „Ste že slišali?“ - „Že veste, kaj je naredila? “ in zdaj je bila čast mladega dekleta umazana.

To je izvedelo mlado dekle in si ni upalo več med ljudi. Sedela je v svoji izbici in tuhtala in tuhtala, dokler se ji ni pomračil um. Nekega večera je šla v vodo in se utopila. –

Zgodba je bila izse en spomniš te zgodbe?“ Mož pred prestolom potrdi. In kolena se mu začno tresti.

„Nisi tudi ti ploskal in z drugimi obrekoval, kakor oni?“ –

„Ja, sem, ampak...“ –

„Kdo je ubogega otroka pognal v smrt? Nisi bil to ti, ti in tvoji tovariši, ki so bili tako vneti za prenašanje klevet? Pomagal si jo umoriti... imaš kaj za povedati v obrambo?“ –

S tresočimi ustnicami mož odgovori: „Ne.“ –

„Kriv umora, sodelovanja pri umoru!“ glasi obsodba.

Mož je odpeljan. -

Pred prestol pripeljejo drugega. tudi. Tudi tu podobno ogorčenje kot pri prvem.

„Ti se pritožuješ proti temu, da si morilec, ni res?“ -

„Vsekakor. Kaj takega mi ni nikoli prišlo na misel. Vedno sem bil prostojen človek.“ –

„Bomo videli!“ -

Namig in drug človek je bil priveden pred prestol.

„Poznaš tega človeka?“ –

„Ne spomnim se.“ –

„Dobro si ga oglej. Moral bi ga poznati“

„Ja, zdaj se mi začinja svitati.“ –

„No, kaj veš o njem?“ –

„Če se ne motim, je ta mož prišel nekega dne k meni in me prosil za malo mleka.“ –

„Pravilno? Še veš, kaj ti je rekel?“-

„rekel je, da nujno potrebuje mleko za svoje male otroke, ki so tako ubogi. Nikjer ne bo dobil nič, če se ga jaz ne usmilim.“

„Poglej, dobro se spominjaš. Potem boš tudi vedel, kaj si mu odgovoril. spomni se“ –

„Ja, mi je že kapnilo. Rekel sem, da nimam viška mleka, ker ga morajo dobiti prašiči“ -

„Popolnoma pravilno. In tako nisi samo enkrat odgovoril, ampak pogosto. In kakor te je mož prosil, si ga zavrnil. Je res, priznaš? “ –

„Ja, priznam. Vendar ni šlo drugače. Kako bi sicer preskrbel prašiče?“

„Ja, seveda, to je bila tvoja skrb. Veš, kaj se je zgodilo ubogim otrokom?“

„Ne, ne vem tega.“ –

„Potem moraš slišati. Umrli so; zaradi podhranjenosti. Lahko bi jih obdržal pri življenju. Prednost si dal svinjam, da si jih hranil z mlekom. Če so zaradi tega umrli mali otroci, ti je bilo vseeno. Kdo ima na vesti majhne otroke?“ –

Boleči krik na to vprašanje. –

„Kriv umora“, se glasi obsodba. In obtoženi je odveden.

Že tretji stoji pred prestolom. Gospod, ki je spadal med „višje kroge“ . očitno je doživel to kot žalitev, da je bil postavljen med množico morilcev.

„sploh ne vem, kako sem prišel sem.“, pravi. „Kako so me lahko dali med morilce. Gre za pomoto. Zdi se mi krivično tako ravnati z mano.“

„Ti si bil pravnik, ne?“ –

„Seveda, to sem bil in zato prosim za temu primerno obravnavanje.“

„Prijatelj, nobena krivica se ti ne godi. Tukaj vlada neodtuljiv zakon.“ –

„toda jaz nisem morilec! Kako me lahko nekdo označi za kaj takega?“ –

„Molči in poslušaj! Bilo je v tvoji mladosti. Bil si študent. Se spominjaš tega časa?“ -

„Seveda, zelo dobro.“ -

„Tvoja gospodinja je imela hčerko, ki ti je bila všeč. Vidim, da se spomniš tega.“ –

„Ja, spominjam se.“

Vendar glas, s katerim je bilo to izrečeno, je zvenel povsem drugače, kot samozavesten govor poprej.

„No, potem se zagotovo spominjaš večera, ko si se vrnil domov iz družbe tvojih prijateljev in nisi bil povsem pri sebi. Še veš, kaj se je zgodilo?“ –

„Samo temo čutim v duši.“ –

„Dekletu si ukradel čast in nedolžnost. In potem je odprla plinsko pipo in se zadušila.“ –

„Zato je naredila to?“

„Ja, zato. Nikoli nisi pomislil na to. Veselil si se, da se je ta nesreča zgodilo tako hitro, da si lahko prikril svoj greh. Zdaj je tvoj greh našel tebe. Ti si jo umoril“

Mož ni izustil besede. Njegova kolena so klecnila. Bolj je bil odnešen kot odveden. Za njim je zvenela sodba: „Kriv umora.“

Toda vrsta še ni izčrpana ...

Zdaj nastopi pred prestolom mož, z visoko dvignjeno glavo zaradi zavedanja svoje časti in nedolžnosti. Kdo mu ima kaj očitati?!

„Kaj je nastalo iz tvoje hčerke Marije?“ –

Tega si ni mislil. Na to vprašanje ni bil pripravljen. –

„Moje hčerke Marije?“, ponovi. –

„Ja, iz tvoje hčerke Marije.“

„Žal je propadla. Ne vem, kaj je nastalo iz nje. Zame je izginula. Živel je slabo življenje.“ –

„Kako je prišlo do tega, da je prišla na to pot?“, sprašuje glas sodnika.

„Ja, kako je prišlo do tega? Ne vem. Vse svoje otroke sem vzgajal pravilno in strogo. Ne vem, zakaj je ta čisto drugačna.“

„Ne veš? Potem moram pomagati tvojemu spominu. Se še spomniš, kako je Marija želela iti v biblijsko šolo?“ –

„Ah, seveda, to še vem.“

„Kaj si takrat rekel?“ –

„No, prepovedal sem ji. Nisem želel, da bi imel v družini pobožnjakarja.“ –

„In ko je vseeno želela iti, si jo pretepel, ni res?“ –

„Res je, naredil sem to. Kot oče sem imel to pravico, ne?“

„tudi njene misli si dobro izbil iz glave, res je. Sedaj ni šla več na biblijsko uro. V svet je pa šla. In ti sam si jo vpeljal v svet. In takrat je padla. V neki plesni noči. In potem si jo spodil iz hiše in zaklical: ‚za tako tu ni prostora. Mi smo dostojni ljudje!‘ ni bilo tako, še veš?“

„Še vem,“ se je glasil tresoč odgovor.

„In potem je tvoja Marija prispela na dno, pogažena v cestnem gnoju. V duši in telesu umrla in pokvarjena. Kdo jo je pripeljal na pot propada? Si tiho? Odgovori: kdo jo je poslal na pot uničenja? Kdo ji preprečil, da bi hodila za Jezusom?

Sodnik si je vzel odmor. Prišel je obtožujoč odgovor: „Jaz sem bil to!“

„Ja, ti si bil, tvoje Marije nisi le telesno uničil, ampak si umoril njeno dušo. Zaslužil si si posebno kazen – prinesite mlinski kamen!“

Neutrudni angeli so privlekli mlinski kamen. „kdor pohujša enega od malih, bi bilo zanj bolje, da si mlinski kamen nadene za vrat in se vrže v morje, kjer je najgloblje. Stran z njim!“

Zdaj stoji neka gospa pred prestolom. Pokrita je z vdovsko tančico.

„Si vdova?“ –

„Ja, izgubila sem svojega moža.“ –

„Kako je pa umrl?“ –

„Padel je v vojni.“ –

„Ste kakorkoli krivi za njegovo smrt?“ –

„Jaz? Še nikoli nisem bila v vojni!“ –

„Ne, nisi bila. Ampak kako je bilo pred vojno? Sta se vedno dobro razumela?“

„Sva –

„Vedno?“ –

„No, včasih je bilo malo nerazumevanja med nama, kakor v vsakem zakonu.“

„Odkod so prihajala ta nesoglasja?“ –

„No, bila sem malo ljubosumna.“ –

„Ste imeli osnove za to?“ –

„Ne ravno, ampak predstavljala sem si, da moj mož rad vidi sorodnico.“ –

„Ste mu lahko karkoli očitali?“

„Nisem mogla. Vendar dobila sem vtis, da je vesel, kadar ona pride na obisk.

„In bila si ljubosumna? Tudi njemu si to govorila, ni tako?“ –

„Od časa do časa.“

„Ni prišlo ravno do ene takih scen, ko je bila mobilizacija?“ –

„Ja, bo že tako.“ –

„Pa mu nisi rekla v nejevolji: pa če se nikoli več ne vrneš!“ –

„To sem rekla, ja.“ –

„Mu nisi želela smrti?“ –

„Človek kar tako izreče besedo.“

„toda v srcu človek tudi misli, kar usta izrečejo. V srcu si tako mislila, kar so tvoja usta govorila, ne moreš se izgovarjati. Pa veš, da pred Bogom že misel velja kot dejanje? Veš, da Gospod vidi v srce? V tvojem srce si – morilka. Tvojega moža nisi umorila dejansko, ampak v mislih. V šoli si se nekoč učila: kdor sovraži svojega brata, je ubijalec. Beseda te obsoja.“ –

Obsojena je zlezla skupaj. Pristopil je angel in jo odvedel.

Poklican je bil zakonski par.

„Kje so vaši otroci?“, so bili vprašani. -

„Naši otroci? Imela sva le enega sina in izgubila sva ga v vojni. Zaradi tega sva neznansko trpela. Bil je naše edino upanje. Toda več otrok nisva imela.“

„Vsekakor, vaš sin mora biti izzvzet pri velikih umorih; kajti na vesti imata življenja treh ostalih otrok!“ –

„O nebesa, to mora biti pomota! Ne, usmiljeni Bog, naprej nisva več imela otrok, le kako bi jim lahko vzela življenja?“, obupano zavpije žena..

„In kljub temu je res: na vaših rokah je človeška kri! – zaupal sem vama štiri mala bitja, toda nista žela imeti več otrok. Preveč bi bilo dela z njimi. Rekla sta, predrago bi naju prišlo in nad najinimi zmožnostmi je, da bi jih prehranila. Želela sta uživati življenje. Zato sta se jih hotela znebiti. Tri sta umorila, še preden bi bili rojeni. Povejta: mar ni bilo tako?“

„Ja, če- je bil to greh..... tega ne vemo“, jeclja sedaj mož, ki od strahu ne more več izdavi ničesar. –

„Kaj?“ zadoni vprašanje svetovnega sodnika, „niste želeli vedeti, da je splav in zavedno ubijanje človeškega življenja v kali umor? Ne iščite opravičila, saj ste vedeli! Večkrat sta oba govorila o tem, ko je vajin Karl padel v vojni. – Ne veš več, Max Dolzig, kako ti je tvoja žena očitala, da si jo spravil v smrtno nevarnost, ko je morala na tako grozovit način uničiti mlado življenje? Toda ti se nisi želel obvladati in ukrotiti svojo čutnost. Če bi pravilno molil, bi dobil moč, da postaneš gospodar svoje strasti. Toda nisi storil tega in nisi hotel! – želel sem vama zaupati otroke, ki bi vama bili v oporo in veselje na stara leta – uničila sta jih. Dva otroka sta bila določena za misijonarja in bi veliko napravila na zemlji in bila v blagor vsej družini. – in kaj sta napravila? Ta rešitelja sta umorila pred časom...“ –

Pri teh besedah sta se oba zgrudila v nezavest.

Komaj je konec te scene, plane neka gospa obupano pred prestol, se vrže na tla in kriči z jokajočim glasom:

„Usmiljenje! Usmiljenje! Morilka sem! Oba svoja otroka sem ubila! Kriva sem! Kriva sem...!“ –

Angeli so prijazno opogumili ubožico in ji obljubili, naj bo tiho, dokler se vse ne razišče.

Konto njenega življenja se je odprl in prebral. V mladosti, tako je pisalo, je bila pobožno dekle. Kasneje se je poročila z nevernim možem in živela z njim v nesrečnem zakonu. Bil je grob, večkrat jo je zlorabil, pil je in preganjal druge ženske. Prisiljena je bila, da sama služi kruh zase in za otroke, ker ni imela denarja. Bedno se je prebijala, postala pretirano nervozna in sčasoma zapadla preganjavici. V glavo si je vtepla, da jo želijo njen mož in otroci zastrupiti. Ta misel se je tako stopnjevala, da je neke noči oba otroka zadavila in zbežala. Po dveh dneh jo je

našla policija popolnoma izčrpano in brez moči. Kmalu zatem je umrla, ne da bi prišla še kdaj k zdravi pameti, v norišnici.

Sedaj- v onostranstvu – je jasno spoznala svoje dejanje; kajti po odločitvi zemeljskega telesa z njegovim trpljenjem in pomanjkljivostim je duh prost in neoviran. Zato se obtožuje in kliče: „vem, zaslužila sem si pekel; kajti zagrešila sem dvojni umor.“

„Grethe Wandow!“ odzvanja mogočni glas Boga. „bil je lažnivi duh, ki je omračil tvoj um in te pognal v obup do umora.“

„Kako je sploh prišlo do tega, da me je pripeljalo tako daleč? saj sem nad vse ljubila svoje otroke?“ –

„to moraš slišati! – se še spomniš svoje mladosti?“ –

„Ja, jasno je pred menoj.“ –

„Se še spomniš, ko si začela ljubiti svojega odrešenika in kako si bila ob tem vesela in srečna?“ –

„Ja, vem, takrat je bil najlepši čas mojega življenja, ko sem bila zares pobožna.“

„pravilno! V tvoje srce in duha sem položil košček večnega svetega duha moje ljubezni, ker si bila iskrena in si me zares iskala. Toda kaj si napravila pozneje z iskrico mojega božjega življenja? – ugasila si jo in uničila! – ženitna ponudba brezbožnega moža ti je pomenila več kot Božja ljubezen, ki sem ti jo zaupal. Pošiljal sem ti verne, da so te svarili pred tem možem, ki bi te uničil telesno in duševno. Nikoli jih nisi poslušala. – natanko poznaš mojo besedo, ki svari pred tako zvezo med vernim in nevernim. Tudi tvoja vest te je obsojala. Vse zastonj, napravila si po svoji glavi in se nisi vprašala, ali boš Božjo seme moje besede in narave počasi ubila v svojih prsih. Tako si morila in se spozabila nad Božjim življenjem v tebi, za katero si nekdam prosila in sem ti dal. Samovoljno si zaničevala tvojo Božjo poklicanost za to in večno življenje, pohodila pod nogami. S tem so imele demonske sile moč nad tvojim telesom in dušo in so te mučile. Postala si obsedena in v tem stanju morilka lastne družine pred vsem svetom. – Zdaj prejmi, kaj si zaslužila...“

Spet moški stoji pred prestolom. –

„Tvoja zadeva je zelo resna!“ –

„Zelo resna? Pa saj nisem bil morilec!“ –

„Misliš, da ne?? Želim ti pokazati, da si bil prav posebno hudoben. Ja, teles nisi ubijal, ampak duše! – koliko duš je propadlo zaradi tvojih napačnih pridig! Iz prižnice si postavil pod vprašaj verodostojnost Biblije. Iz biblijskih čudežev si se norčeval, Božjega sina si označil za tesarjevega sina. duše, katere bi moral rešiti in jih pridobiti, ojačal v neveri. V svojo vest si naložil breme krvi. Zate ni opravičila, ker si imel Biblijo in jo znal uporabljati po službeni dolžnosti.

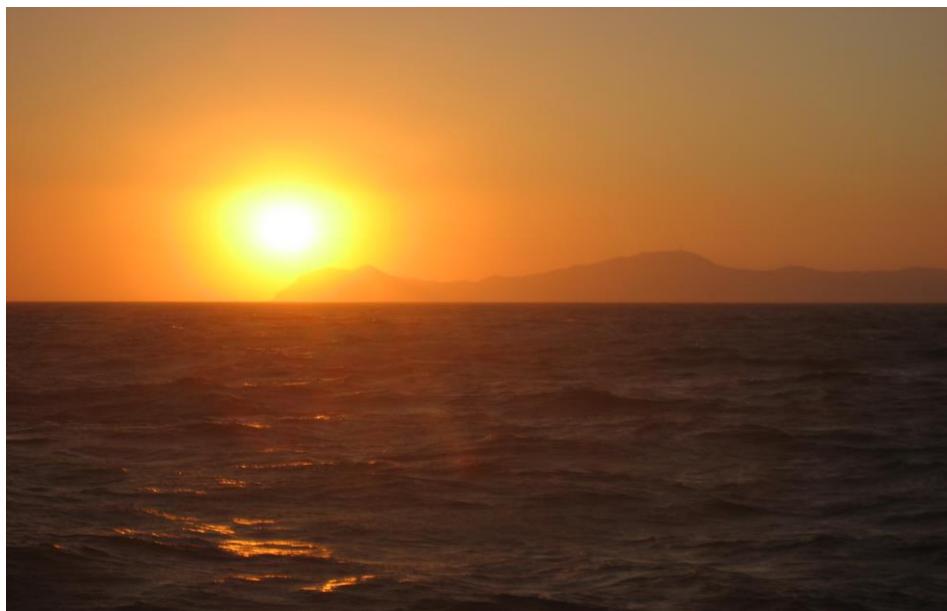
Tudi priče za resnico ti niso bila všeč. V tvojem kraju je bila skupnost. Toda ti se boril proti njim in jih označil za sektaše. Obiskali so te in te prosili, da premisliš o rešenju svoje duše. Obiskovalcem si pokazal vrata. Postal si slep vodnik slepim. Tvoja odgovornost je ogromna.

V peklu je spodnji prostor. Tja pridejo masovni morilci, morilci duš. Lahko boš slišal obupne klice tistih, ki so se pogubili zaradi tvoje krivde....! Stran z njim!“

In spet prihajajo duše pred tron in to se nadaljuje brez prestanka.

Boš tudi ti nekoč stal med onimi, ki so označeni za morilce?

*Z dovoljenjem Misijonskega dela „Die Wegbereiter“,
Kürnbacher Str. 25, D-75038 Oberderdingen-Fleheingen, Tel. 07258-7464
Zahtevajte seznam ali izbor zelo dobrih traktatov...*

Poslednja Božja sodba

Sanjalo se mi je, da je napočilo večno jutro in Bog je držal sodbo!

Videl sem zbrane vse narode – stali so v luči večnosti!

Od prestola je prihajal bleščeč angel, stal je na zemlji in morju in prisegel z dvignjeno desnico: "Čas je prešel, pridite bliže!" -

Potem-joj, kakšno stokanje in jok izgubljenih preveva do višav:

"Gore in griči pokrijte nas!" sedaj molijo, vendar prepozno.

Bogati stoji tu, njegovo premoženje je preč in on je ubog.

Namesto, da bi se samozavestno dvignil – pritiska nanj breme krivde.

In glej, nekateri znani na zemlji zapuščajo svojo slavo.

In tja, kjer se samo Jezusa slavi, se pogled od sramu poveši!

Nekatere vdove so stale tu in nekateri reveži, katerih vzdihe je Bog uslišal, posušil vse njihove solze in na vse njihove prošnje odgovoril.

Kvartopirec stoji tam in pijanec, v strahu pred stisko vesti.

In vsi zapeljevalci k zlu – potonili so v brezno.

Vendar glej: veliko veselje! Ni možno popolnoma opisati:

Millijoni, nepreštevni, zbrani – stojijo v nebeškem sijaju!

Premagane vse tegobe in trpljenje – oblačila oprana v krvi,

nič napačnega iz njihovih ust – zdaj imajo večno dobro!

In zdaj, kakšno veselje in vpitje odrešenih odmeva -

Zaradi krvi so zmagali, odrešenik jih je okronal!

Večna slava in hvala – od tistih, ki jih je Jezus izbral!

Pojejo na nebeški način. Srce, ali se prištevaš k njim? "

Neznani avtor

Bog vas je oblekel!

Dr. Gertrud Wasserzug

Opaziti moramo, da je Bog, modri Stvarnik, vsako od svojih kreatur, oblekel, da je zaščitena in opremljena za življenje ravno tam, kjer so doma. samo človek se rodi gol in nag in potrebuje obleko, ki ga čuva pred mrazom ali vročino.

Zakaj je Bog ravno za ljudi, njegovo največjo stvaritev, tako malo poskrbel? To je upravičeno vprašanje – odgovor pa je v Bibliji, Božji besedi.

Prva človeka, Adam in Eva, sta bila popolna in sta izšla iz Božjih rok brez greha. Izraz notranje svetosti je veličastvo! Biblija govori o pojavitvi Boga in pravi: „Ogrinjaš se s svetlobo kakor s plaščem.“ Ps. 104, 2a. tako je bilo tudi pri prvih ljudeh: oblečena sta bila z Božjim veličastvom.

Toda zatem je v človekovo srce prišel greh. Ločila sta se od Boga in prisluhnila hudiču. V tistem trenutku je svetost njihovega bitja izginila in s tem tudi veličastvo (sijaj) njihovih oblek. Z grozo sta ugotovila, da sta naga in sramovala sta se. Sama sta se poskušala pokriti, kajti v Bibliji piše: „... in spletla sta figove liste in si naredila predpasnik.“ 1. Mz 3,7. Ta obleka ni mogla zakriti njihove nagote, ni mogla nadomestiti obleko Božjega sijaja.

Bog se je usmilil grešnega človeka, in piše tako: „In Gospod Bog je napravil Adamu in njegovi ženi obleko iz krzna in jih je oblekel.“ 1. Mz 3, 21. To oblačilo je stalo življenja dveh živali; njuna kri je bila prelita, da bi oblekla človeka. V tej prvi žrtvi za človeka je Bog sam dal čudovito predsliko žrtve Jezusa Kristusa za grehe sveta. Bog pripravlja novo obleko pravičnosti Jezusa Kristusa za grešnike in obleče vsakogar, ki veruje v Jezusa, s tem oblačilom Jezusa Kristusa, ki nas edino opravičuje k življenju v skupnosti z Bogom.

Greh je napravil človeka golega in nagega. Toda Bog je oblekel ljudi. Ne želi si nagote ljudi. Želi, da se človek pokrije.

Toda hudič slači ljudi, z nagoto želi vzbuditi poželenje mesa in zvabiti človeka h grehu.

Vedno, ko se človek obrne k Bogu, spozna Božjo voljo, da ga želi obleči. Takoj ko so pogani dojeli evangelij, so imeli željo obleči se.

Toda bolj ko se kristjani oddaljijo od Boga, bolj prisluhnejo glasu hudiča, ki želi človeka razgaliti.

Danes se moda zgleduje v svoji želji po zaslužku po poželenju mesa grešnega človeka, zato g razgalja. Uporablja oblačila, ki naj bi zakrila človekovo nagoto, ravno zato, da jo razkriva. Zmaga mode je razgaljenje žene, da postane ta vaba za greh.

Zgodovina nas uči, da je bil neki narod vedno obsojen na propad, kadar so se njegove žene javno razgaljale ali se znašle v moških oblačilih. Biblija pove temeljno za vse čase: „Ein Weib soll nicht Mannsgewand tragen, und ein Mann soll nicht Weiberkleider antun; denn wer solches tut, der ist dem Herrn, deinem Gott, ein Gräuel.“ 5. Mose 22, 5. Lies auch 1. Tim. 2,9 und 1. Petrus 3,3-5! Glede Bibliji ustreznega urejanja las in pokrivanja glave pri ženi beri 1. Kor 11,1-16.

Če vidimo današnji ženski svet v svoji razgaljenosti, nas kar zmrazi v mislih o bližnji Božji sodbi. Koliko žena in hčera si dovoli danes zaslepiti glede mode, zavržejo Božja merila iz Biblije glede oblačenja in urejanja las in delajo tako, kot delajo vsi ostali – in ne opazijo, da s tem postajajo orodje greha in sužnje satana.

Zbudimo se že enkrat in postavimo Božjo voljo nad voljo mode!

Tudi za moderne čase velja: Bog vas je oblekel – toda hudič slači! Izberi, komu želiš pripadati! Ti določiš začetek poti, vendar konec določa Bog.

Tetoviranje in piercingi – neškodljiva moda mladostnikov?

Evangelist Alexander Seibel, Schöffengrund

Ocenjuje se, da je že več ko tri milijone Nemcev tetoviranih. Tendencia narašča. Simboli se izražajo na tisoč načinov, od kač, slonov, mrtvaških lobanj do vrtnic. Ti tatooji (moderna oznaka za tetovaže) so posebno priljubljeni pri mladih ljudeh. Že leta 1996 je napisal nek dnevnik pod naslovom "slike, ki gredo pod kožo": "Ljubitelji telesnega kulta so v 2000 Tattoo-Studiih v iskanju novih izzivov, po ultimativni brci. Dovoljeno je, kar je vsečno: Body-Painting, obročki v nosu, Piercing-kovine na vseh delih telesa."

Istočasno se ponujajo vedno bizarnejše oblike, kis o delno tudi boleče. Novost v tem trendu je t.i. "Branding" (vžigosanje), kjer mora „žrtev“ kar nekaj pretrpeti, ko se na 1000 stopinj segret žig dotakne kože. Za še hujše oblike velja "Tuckering", pri čemur se v kožo vtisnejo kovinske sponke. Povzetek: kar se je nekdaj obravnavalo in prakticiralo kot kazen, ponižanje, nakaza als i označevanje sužnjev, velja danes za „cool“ in ima vedno več pristašev. Tako spet piše neki svetovni časopis na temo piercing: obroček skozi nos, popek ali intimni del je danes "in".

Uhan v ušesu pri mladih možeh je še vedno bolj iskan. Skoraj je že postal ti-nejdžerska moda. Vprašljivo je, če se tudi verni izpostavljajo na tak način, predvsem zato, ker so bili prvi moški, ki so v 60-ih nastopali s takim okrasjem v ušesu, homoseksualci. Takrat je bil to razpoznavni znak. Seveda današnji verni mladostniki ne mislijo na to in že dolgo več nima tega pomena. Ampak ali lahko korenine nekega razvoja popolnoma ignoriramo?

Obroč v ušesu in tudi v nosu izraelskih žena sta nasprotno veljala glede na Biblijo kot okras (Ez. 16,12) in posebno kot simbol podreditve žene možu oz. nek-omu (1. Mz 24,47). To podobo uporablja Biblija tudi na drugem mestu kot simbol za sodbo, v tem primeru asirske vojske. „Ker besniš proti meni in je tvoja objestnost prišla do mojih ušes, ti bom dal obroček v nos..." (2 Kr. 19,28; Iz 37,29).

V času stare zaveze so sužnju, ki je želel ostati pri svojem gospodarju, kot znamenje prostovoljne podreditve, s šilom prebili uho, "in ostal je suženj za vedno" (2 Mz 21,6 in 5 Mz 15,17).

Se spomnimo tu paralele, ne dogmatične izjave? Je to morda znamenje za to, da se nekdo ponudi zavedno ali nezavedno za sužnja? Biblija govori o tem, da obstaja neviden sužnjelastnik, ki ljudi veže nase zaradi greha in imenuje ga „Bog tega časa“ (Jn 8,34 in 2 Kor 4,4).

Posvečenci imenujejo 90. leta kot desetletje homoseksualnosti. Verjetno bodo bodoči cerkveni zgodovinarji tako imenovali naše desetletje, saj se je krščanstvo (zahodno) izenačilo z duhom časa.

Tetoviranje je bilo nekdanj razpoznavni znak podzemlja in se je izvajalo predvsem na kaznjencih. Te prakse izvirajo iz primitivnih ljudstev, ki so si predvsem iz religioznih in kulturnih vzrokov dajali take spremembe na koži.

V Božji besedi so taki vrezi ali poškodbe v kožo, v določeni zvezi predhodniki današnjih tehnik in praks, izrecno prepovedani. (3 Mz 19,28; 21,5). " Sinovi ste GOSPODU, svojemu Bogu. Ne delajte si urezov in ne strizite se do golega med očmi zaradi mrtveca! „ (5 Mz 14,1).

Takšna ravnanja se je v poganskem svetu ponavadi prakticiralo v povezavi s žalostjo za umrlim. Opozorila Svetega pisma niso brez osnove, čeprav Biblija ne ponuja globlje razlage za tako prepoved. Komentatorji tega mozaičnega mesta so si precej enodušni v razlagi. Wycliff Bible Commentary pravi k zapovedi iz 3. Mz 19,28: "prepoveduje kakršnokoli deformacijo osebe. Vreze in tetoviranje prakticirajo pogani" (Wycliff Bible Commentary, S. 101).

Drugi komentator piše k isti biblijski vrstici: " Praksa, dodajati si vreze po obrazu, po rokah in nogah kot izraz žalovanja, se je v splošnem širilo med pogani. Vrednotilo se je kot spoštovanje do umrlega, pa tudi kot spravno žrtev za bogove, ki vladajo nad mrtvimi. Judje so se te šege naučili v Egiptu in so bili v nevarnosti, da bi ponovno zapadli v to. (Jer 16,6; 47,5). Tatooji so bili povezani tudi z imeni demonov in so bili trajno znamenje odpada oz. upornosti."

Če smemo te izraze tako ostro uporabiti, ne bi rad sodil. Vendar pa nam daje misliti, da tetovažni boom sovпада z razcvetom poganskih, ezoteričnih tokov. Iz tega je omembe vredno, da Biblija govori o teh praksah v povezavi z Božjo sodbo nad narodi. (Jer 41,5; 48,37). Zato se naj kristjani distancirajo od kakršnegakoli tetoviranja. Neko glasilo piše k tej temi: „Dušebrižniki poročajo, da tetovirani ljudje, ki se spreobrnejo h Kristusu, vedno znova instinktivno začutijo, da njihove kožne poslikave ne sodijo k njihovem novem stanju kot Božji otroci.“

V zvezi s 5 Mz 14,1 piše isti komentator: "Čeprav se taka ravnanja sama po sebi zdijo nedolžna, so povezana s praksami in verskimi prepričanji, ki Bogu nasprotujejo.“

Vreze v kožo kot stopnjevanje religiozne ekstaze opisuje 1 Kr. 18,28. Ta vrstica govori o tem, kako so Baalovi duhovniki plesali okoli oltarja in si ob tem delali vreze v kožo do krvi, dokler niso padli v ekstazo. Wycliff Bible Commentary komentira tehniko, s katero dosežemo s plesom neko duhovno „razsvetljenje: „Take prakse tudi danes niso neznane pri določenih plesočih derviših“ (ibid, S. 333).

Marsikateri „krščanski“ festival oz. srečanje mladih spominja na osupljiv način, kar se tiče premikanja teles, na nastop prastarih Baalovih duhovnikov, kjer se po prastari metodi poskuša doseči spremenjeno stanje zavesti. S tem povezano omamljujočo srečo pa pripisujejo delovanju Svetega duha, saj tako pravijo, „so vendar obiskali krščanski koncert.“ Pri opozorilu Pavla v 1 Kor 10,7 omenja Biblija med drugim, kako je ljudstvo "igralo". v grščini uporabljen glagol „paizo“ dobesedno pomeni, obnašati se kot otrok in se lahko prevaja z „skakati poskakovati, plesati“.

Vsiljuje se še ena zastrašujoča misel. V Knjigi Razodetja poglavje 13 najdemo znano preročbo, da bo ob koncu dni vsakdo moral sprejeti število protibožje zveri. Prihaja torej do neke vrste "globalne tetovaže" oz. "masovnega piercinga" ali kakorkoli označenja ljudi. Po trenutnem stanju razvoja ima človek vtis, da ta generacija nima proti vžigosanju nobenih posebnih strahov.

Ne delaj greha!

Avtor: Lothar Gassmann, Pforzheim

1. Janezovo pismo 2, 1-17:

1 Otroci moji, to vam pišem zato, da ne bi grešili! Če pa že kdo stori greh, imamo pri Očetu zagovornika, Jezusa Kristusa, pravičnega. **2** On je namreč pravna daritev za naše grehe, pa ne le za naše, temveč tudi za ves svet.

3 Da smo ga spoznali, spoznavamo po tem, če se držimo njegovih zapovedi. **4** Kdor pravi: „Poznam ga“, pa se njegovih zapovedi ne drži, je lažnivec in v njem ni resnice. **5** V tistem pa, ki se drži njegove besede, je Božja ljubezen resnično postala popolna. Po tem spoznavamo, da smo v njem. **6** Kdor pravi, da ostaja v njem, je dolžan tudi sam živeti tako, kakor je živel on.

7 Ljubi, ne pišem vam nove zapovedi, temveč staro zapoved, tisto, ki jo imate že od začetka. In stara zapoved je beseda, ki ste jo slišali. **8** Pa vendar vam pišem novo zapoved, namreč to, kar je resnično v njem in v vas: tema izginja in resnična luč že sveti.

9 Kdor pravi, da je v luči, pa svojega brata sovraži, je še zdaj v temi. **10** Kdor svojega brata ljubi, ostaja v luči in v njem ni pohujšanja. **11** Kdor pa

svojega brata sovraži, je v temi in hodi v temi in ne ve, kam gre, ker mu je tema zaslepila oči.

12 Pišem vam, otroci, ker so vam zaradi njegovega imena odpuščeni grehi. 13 Pišem vam, očetje, ker ste spoznali njega, ki je od začetka. Pišem vam, mladi, ker ste premagali hudiča. 14 Vam, otroci, sem pisal, ker ste spoznali Očeta Vam, očetje, sem pisal, ker ste spoznali tistega, ki je od začetka. Vam, mladi, sem pisal, ker ste močni in je Božja beseda v vas in ste premagali hudiča.

15 Ne ljubite sveta in tudi ne tistega, kar je v svetu! Če kdo ljubi svet, v njem ni Očetove ljubezni. 16 Kajti vse, kar je v svetu – poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja – ni od Očeta, ampak od sveta. 17 Svet in njegovo poželenje mineta, kdor pa izpolnjuje Božjo voljo, ostane vekomaj.

Kaj je greh?

Večina ljudi v našem času s pojmom *greh* nima kaj početi. V slovenskem jeziku lahko besedo greh povezujemo z glagolom *zgrešiti*, namreč smisel in cilj, enako pa s samostalnikom *zgrešitev* ali *pogrešek*, torej napaka. Tako pomeni greh *zgrešitev* in tako ločenost od Stvarnika, od Jezusa Kristusa, odrešenika in ima za posledico življenje brez Boga. V grščini imamo za to razne izraze. Eden med njimi označuje tudi *zgrešitev* cilja, prestopek Božje zapovedi, da tako Bogu ni dana čast, ki mu gre. Grški pomen je tako veliko širši kakor pa dobeseden pomen v slovarju.

Če pa gledamo na stvar z vidika odrešitvene zgodovine, se greh začne že v raju, ko sta naša prastarša Adam in Eva hotela biti kakor Bog in tako prestopila dobro Božjo zapoved, po kateri ne bi smela užiti sadu z drevesa spoznanja. Hotela sta doseči Božje spoznanje in sta bila prevarana po kači (Satanu). Adam in Eva sta hotela po lastni poti doseči večno življenje, brez daru večnega življenja, ki jima ga je Bog od vsega začetka obljubil.

Vendar pa lahko tisto življenje dosežemo samo po Jezusu Kristusu. Onadva pa sta ravnala samovoljno na osnovi prišepetavanja kače, in sta zapustila dobro Božjo zapoved, ko sta hotela biti kakor Bog. Njune oči naj bi se odprle in doseгла naj bi večno življenje – usmeritev proti Bogu, hotenje, da bi bila kakor Bog, prevzetnost, ponos, odvisnost od zemeljskih stvari, vse to je povezano z grehom (1 Mz 3,1-5).

Ta prvotni greh naših prastaršev je bil podedovan iz roda v rod skozi vso zgodovino človeštva, ko je tako vsak človek po naravi stvari spočet kot grešnik in tak tudi rojen (Psalm 51,7; Rim 3). A prav človek ki se ima pred Bogom za dovolj

dobrega in meni, da ne potrebuje odrešenika, sam stori izvirni greh odklonitve Boga, praktičnega ateizma.

V pismu Galačanom 5,19-21, imamo naštet cel katalog posameznih grehov v smislu del mesa, ki so brez izjeme nasledek izvirnega greha prevzetnosti:

Galačanom 5,19-21: **19 Sicer pa so dela mesa očitna. To so: nečistovanje, nečistost, razuzdanost; 20 malikovanje, čaranje, sovraštva, prepirljivost, ljubosumnost, jeze, častihlepnost, razprtije, strankarstva; 21 nevoščljivosti, pijančevanja, žretja in kar je še takega. Glede tega vas vnaprej opozarjam, kakor sem vas že opozoril: tisti, ki počenjajo takšne stvari, ne bodo pode-
dovali Božjega kraljestva.**

To nas izključuje iz Božjega kraljestva, če v teh grehih ostajamo in se ne spokorimo. In tako obstaja samo *ena* pot do nebeškega Očeta: Jezus Kristus, ki nam naše grehe odpusti, če jih priznamo in odkrito obžalujemo.

Galačanom 5, 22: **Sad Duha pa je ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje. Zoper te stvari ni postave.**

Greh je razdiralen in uničujoč in nas izključuje iz Božje milosti. In vendar nihče ni brez greha. Vsi potrebujemo očiščenje po Jezusovi krvi, kakor smo že videli v 1. poglavju.

Greha naj ne bi delali

1. Janezovo pismo 2, vrstica 1:

1 Otroci moji, to vam pišem zato, da ne bi grešili!

Te besede apostola Janeza so bile zapisane, da prejemniki tega pisma ne bi grešili. Govor je tudi o odpuščanju krivde, cilj pa je prepoved greha. Nekateri menijo, da tako ali tako lahko prejmejo odpuščanje pri Bogu, saj njihovo vedenje menda ni tako hudo.

Podobno napak razumljeno temo srečamo pri branju pisma Rimljanom, ko apostol Pavel izreka retorično vprašanje, ali naj torej grešimo, če pa nam milost zagotavlja, da bo postala toliko večja, kolikor težja je krivda. To nikakor ni tako, pravi odgovor! Greh nas namreč žene v obup, ki ga hoče Bog sam. Namreč v tem smislu, da bi človek, ki je dosegel konec pri samem sebi, obrnil krmilo k Bogu in spoznal, da je zanj nemogoče, da bi bil Bogu všeč iz lastnih moči.

Potrebujemo pomoč našega odrešenika Jezusa Kristusa. On nam zagotovo hoče darovati dovolj moči za življenje z njim po svojem Duhu, ki prebiva v verujočem človeku – da bi tako Božji otrok ne bil igrača v rokah sveta in grehov, temveč da bi v moči Božjega Duha mogel kljubovati. Vendar pa to nikakor ne pomeni, da bi lahko na zemlji in v sedanjem telesu dosegli stanje brezgrešnosti.

To bi bila samoprevara, ki jo Biblija v osnovi razgalja. Tako ostaja napetost, v kateri se vsak verni kristjan znajde, še naprej dana.

V 1. Janezovem pismu beremo izrecno o nedvoumnih in globoko segajočih besedah njegovim bralcem v vseh časih.

Kdor ostaja v Kristusu, ta ne more grešiti

... saj Kristus v nas vendar ne more grešiti.

Kakor hitro pa se od njega oddaljimo, pademo v Satanovo oblastno območje in podležemo grehu, ki se nas drži.

Ta boj med duhom in mesom je naša usoda, dokler živimo v svojem zemeljskem telesu. Pavel piše v 7. poglavju pisma Rimljanom v vrsticah 19-21, kako ne dela dobrega, kar hoče, ampak hudo, česar noče.

Nekateri mislijo, da gre tu za stališče *pred* spreobrnitvijo, sam pa vendar menim, kakor mnogi razlagalci, da apostol Pavel piše o sebi kot o novo rojenem, saj enako kakor vsakdo (razen Kristusa) ni bil brez greha.

Tudi Janez govori v 1. poglavju v vrsticah 8-10 o samem sebi, ko piše, da varamo samega sebe, če trdimo, da ne grešimo več.

Kot spreobrnjen in novo rojen apostol piše Janez prav tako o samem sebi, ko pravi:

Če rečemo, da smo brez greha, sami sebe varamo in resnice ni v nas 1. Janezovo pismo 1,8.

Ne delajmo greha! Če pa se vendarle zgodi, nastopi Gospod Jezus v nekem smislu kot odvetnik zoper obtoževalca bratov, ki nas pri Bogu obtožuje.

Tožilec in pravobranilec

Satan je nadvse zvit, saj najprej človeka skuša, nato pa ga obtožuje, če ta njegovemu prišepetavanju sledi. To je hudičeva narava. Grška beseda za hudiča, *diabolos*, pomeni preobračalec, *satanas* pa pomeni tožnik. Nadaljnje oznake te iste osebe pa so: kača, zmaj in lucifer (lat.: nosilec luči). Odpadel je od Boga in zdaj skuša tudi človeka povleči za seboj v nasprotovanje živemu Bogu. Mi pa imamo zagovornika pri Očetu: našega Gospoda Jezusa Kristusa. Kristus pomeni: odrešenik, mesija, maziljeni kralj. Jezus je tisti, ki sedi na prestolu zmage, ki bo vladal v tisočletnem kraljestvu iz Jeruzalema in je na desnici Boga, Očeta. Vladal bo tudi nam: svoji s krvjo odkupljeni čredi, spreobrnjenim iz Izraela in narodov.

Zdaj pa želim podati na temo *Ne delaj greha!* nekaj praktičnih utemeljitev, argumentov in pomoči ob vprašanju, čemu naj ne bi grešili.

20 razlogov, zakaj naj bi greh sovražili in ga opustili.

(Na osnovi traktata, z avtorjevimi dopolnitvami.)

1. Greh razvje lastno dinamiko.

Tako pelje nekaj malega greha k vedno več greha. Če kdaj začnemo lagati, moramo z varanjem nadaljevati, da prvo laž prikritimo. Otrok pravi: „Maksi mi je vzel igračo.“ To sicer ni res, otrok jo je izgubil sam, česar pa noče priznati. In potem gre naprej tako. Maksija vprašajo, kako je z rečjo, in ta si izmišlja nove stvari. Tudi iz sveta odraslih imamo prav tako neštevilne primere. Kjer se je laž začela, jo je treba potem nadaljevati in njen lok še bolj napenjati.

Tudi pri kralju Davidu lahko prepoznamo to načelo. Najprej je popustil pred poželenjem oči, ko je na strehi videl pri kopanju tujo ženo Batšebo. Bilo mu je dolgčas – in brezdelje je, kakor znano, začetek vseh grehov. Tako se je polenil, poslal svoje podanike na vojno in nato je sledil zakonolom z Batšebo. Temu je sledil umor Urija, da bi tako prikril zakonolom. Nazadnje pride prerok Natan, ki kralju Davidu razodene njegovo krivdo.

Tako se je iz enega greha razvila vrsta drugih grehov.

2. Greh kliče Božjo kazen.

Bog je pravičen, zato ne more dovoliti vstopa krivde in krivičnosti. Zato naj bi imel človek pred Božjim sodnim stolom utemeljen strah glede vsakega greha.

Bog je ljubezen, in prav zato, ker je ljubezen, bo sodil v pravičnosti in kaznoval krivdo. V nebesih ne bo nobenega greha, ampak bodo tam samo pomiloščeni grešniki.

3. Čas, ki ga porabimo za greh, je izgubljen za vedno.

To je zapravljen čas, ki ga ni mogoče vrniti, in pusti za seboj okus praznine. Pozneje si želimo, da bi ta čas bolje uporabili in raje služili Gospodu.

4. Bogu greh nikoli ne ugaja in ga sovraži.

Bog ljubi človeka s svojo vseobsegajočo ljubeznijo, vendar pa mora odkloniti grešnike, ki niso pripravljeni za spokoritev in ji nasprotujejo.

5. Greh pomeni breme za potencialnega dušebrižnika.

6. Greh žalosti srce in otežuje hojo za Kristusom.

7. Družina in okolica trpita za posledicami greha.

Na primer pri odvisnosti od drog.

8. Sokristjani sotrpijo, osebni greh zadene vso skupnost.

9. Greh omogoča zmagoslavje Božjih sovražnikov.

Grešnik se osmeši pred nevernim svetom in žanje norčevanje in posmeh.

10. Greh opehari grešnika.

Greh pušča človeka v iluziji, da je kaj pridobil, medtem ko je v resnici veliko izgubil. Satan je prevarant in lažnik in prigovarja človeku vsakršne zanke.

11. Greh človeka diskvalificira za opravljanje duhovnih nalog.

Blokada krivde, ki ostaja nerazrešena, ovira službo.

12. Greh je kratko „zadovoljstvo“, če ga merimo z večno izgubljenostjo, ki mu sledi, če greha ne obžalujemo in se od njega ne odvrnemo.

Kratka radost – večna propadlost.

13. Moj greh lahko vpliva na druge ljudi, da tudi ti grešijo.

V trenutku greha je človek slab zgled. Ta, ki se imenuje kristjana in ga ujamejo pri kraji v trgovini ali pri zakonolomu, ni kristjan.

14. Lasten greh lahko druge zadrži pri hoji za Kristusom.

Tako je človek lahko ovira, včasih tudi za otroke. Ali za sosede, če je z njimi v trajnem soočenju.

15. Greh jemlje križ lahkomišno.

Jezus je umrl, da bi odvzel grehe ljudem in je tam za nas izkrvavel. A ,cenena milost' podcenjuje žrtev našega Odrešenika.

16. Ni mogoče grešiti in obenem z vsem srcem slediti Bogu.

Greh v osnovi pomeni blokado v verskem življenju. Dokler ta ni odstranjena, je hoja za Kristusom prizadeta. Podobno kakor pri motorju, v katerem je moteča stvar zašla med zobčnike – tako tudi človek, ki vztraja v grehu, izgubi moč, ki prihaja od Boga.

17. Bog ne usliši molitev ljudi, ki vztrajajo v svojih grehih.

Nedvomno sme grešnik moliti k Bogu, da mu odpusti krivdo, vendar če tak človek še naprej zavestno živi v grehih, iz tega ne bo nastalo rodovitno molitveno življenje. Grehi ločujejo človeka od Boga.

18. Greh uniči dober glas človeka in ga oropa moči, da bi bil verodostojna Jezusova priča.

Življenje v grehu je sramota za takega človeka samega in potem tudi za njegovo družino in skupnost.

19. Grešiti pomeni – Jezusa Kristusa ne ljubiti.

Kaj bi ob tem rekel Jezus sam? – To je vprašanje, s katerim bi se morali soočiti. In prav tako: Kaj bi Jezus Kristus tu storil? Ta preprosta refleksija nam lahko hitro pomaga sprejeti boljše odločitve. Tudi pri slabih mislih je treba paziti, da jih sami ne vabimo, da bi tako lahko razvile svoj razdiralni potencial.

20. Neodpuščeni greh nas izključuje iz nebes in nas pelje v pekel.

Apostol Janez piše v prvi vrstici svojega nagovora na zelo tankočuten način o tej temi. Gre za primerno in samoumevno vedenje nasproti svetemu Bogu, to pa pomeni, ne več grešiti. Prav tako pa nam na zemlji nikoli ne bo uspelo, da nikoli ne bi postali česa krivi. Vendar pa bo resni sledilec od greha prej *prehiten*, kakor pa da bi se mu ta primeril v nasprotju s popuščajčo pentljo duhovnega življenja. Da ne govorimo o grehu, ki bi ga preprosto vzeli v zakup.

Vrstica 1b) Če pa že kdo stori greh, imamo pri Očetu zagovornika, Jezusa Kristusa, pravičnega.

Znova se bo zgodilo, da človek greši, zato sodijo svarila in tolažila neposredno skupaj. Zagovornik ali odvetnik pomeni tudi: odvetnik, ki je poklican in zastavi za nas tudi svoje življenje.

Ta zagovornik, ki je pravičen, prosi Očeta za nas. Je objektiven v svoji sodbi in pravičen, ker nam poklanja lastno pravičnost in nas tako obleče v čisto oblačilo. Čisto oblačilo prejmemo od njega – čudovito!

On, Gospod Jezus, je edini, ki je pravičen in nas tako tudi lahko opraviči pred Bogom, svojim Očetom. Iz tega opravičenja raste potem posvečenje.

Posvečen (ločen, izvzet) je vsakdo, ki je opran v Jezusovi krvi in ki živi v hoji za Kristusom. Zato opravičenja iz milosti in posvečenja človeka nikoli ne moremo ločiti med seboj, ampak oboje ostaja vse življenje trajajoč, medsebojno delujoč proces.

Vrstica 2: On je namreč spravna daritev za naše grehe, pa ne le za naše, temveč tudi za ves svet.

Jezus Kristus se je sam dal nadomestno za s krivdo obloženega človeka narediti za greh in v pokoro za greh. Izpolnil je žrtev Stare zaveze in jo tako enkrat za vselej daroval. Enkrat za vselej je daroval polno veljavno daritev (Hebrejcem 9).

Tega pa ne smemo razumeti tako, kakor da bi bil zdaj ves svet nujno izmirjen z Bogom, ampak pravi Pavel v 2. pismu Korinčanom 5,20:

Zavoljo Kristusa smo torej poslani (bolje prevedeno: Kristusovi ambasadorji

smo), **po nas vas kliče Bog. Zavoljo Kristusa vas prosimo, spravite se z Bogom!**

Sprava z Bogom je sicer vsakemu človeku ponujena, vendar jo je treba sprejeti, da bi ta lahko delovala. Zato je ta Pavlov klic namenjen vsem ljudem vseh časov.

Če pa kdo Božje vabilo odkloni, ne bo nihče prisiljen v odrešenost. Ta klic velja danes tudi zate, dragi bralec, draga bralka. Ni nam treba končati v večni pogubljenosti, ampak smemo imeti dostop do nebeškega kraljestva.

Vrstica 3: Da smo ga spoznali, spoznavamo po tem, če se držimo njegovih zapovedi.

Zmotni nauk gnoze, ki jo tudi danes najdemo v spiritizmu in okultizmu, uči nadčutno spoznanje. Na to so privrženci tega ezoteričnega gledanja ponosni in kot domnevno vedoči (gr.: *gnosis* = spoznanje) gledajo na te, ki verujejo v Kristusa zviška. Če pa kdo tako gleda na druge, je prestopil zapoved ljubezni in živi v ponosu in ošabnosti.

Mi pa namesto tega pazimo da Boga resnično spoznavamo, če imemo z njim skupnost. To niti od daleč ni intelektualno razumevanje, temveč gre za to, da živimo v osebni edinosti z Bogom po Kristusu. Tu ni govora o kakšnem mističnem zlitju v tem smislu, da bi v nas samih obstajalo božansko jedro. Ne, povezava z Bogom je darovana skupnost, ki je sprejeta v veri. Nikoli ne bomo na isti ravni z Bogom. Če pa v kakšnem človeku prebiva Kristus, je ta obdarovan z njegovim Duhom in brez dvoma tudi odvisno od tega, v kolikšni meri kristjan živi kot sokrižan z Jezusom. Spoštovanje Božjih zapovedi je naravni nasledek odrešenega življenja v Kristusu.

Da odstranimo nesporazum iz navideznega protislovja med ukazom, da spoštujemo Božje zapovedi, in kljub temu verujemo v njegovo brezpogojno ljubezen, berimo v pismu Rimljanom 13, 8-10:

Ne bodite nikomur dolžniki, razen če gre za medsebojno ljubezen; kdor namreč ljubi drugega, je izpolnil postavo. Kajti zapovedi: *Ne prešuštuj! Ne ubijaj! Ne kradi! Ne poželi!* pa tudi vse druge zapovedi so obsežene v besedi: *Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe*. Ljubezen bližnjemu ne prizadeva hudega; ljubezen je torej izpolnitev postave.

Kdor Boga ljubi, spoštuje njegove zapovedi iz hvaležnosti za darovano odrešenje. Ljubezen je izpolnitev postave in je konkretizirana v tem, da sledimo Božjemu redu. A le eden je vse zapovedi popolnoma uresničil: Gospod Jezus jih je izpolnil v svoji poslušnosti.

Vrstica 4: Kdor pravi: „Poznam ga“, pa se njegovih zapovedi ne drži, je lažnivec in v njem ni resnice.

To dopolnjuje Jezus Kristus v evangeliju po Mateju 7, 21:

Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: Gospod, Gospod, ampak kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih.

V teoriji in z besedami lahko marsikaj zatrjujemo. To, kar govorijo ustnice, ne rešuje in je vprašanje, ali tak kristjan resnično *izpolnjuje* Božjo voljo. Splošna volja Boga nam je sporočena po njegovi besedi, povzeta je v desetih zapovedih in zelo jasno formulirana v Pridigi na gori. A le v življenju po spoznanju prinaša človek resnične duhovne sadove. Vse zapovedi so povzete, po Luku 10,27, v dvojni zapovedi ljubezni:

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe!«

Biblija govori tu o Božji ljubezni, o ljubezni do bližnjega in o bratovski ljubezni.

Vrstica 5: V tistem pa, ki se drži njegove besede, je Božja ljubezen resnično postala popolna. Po tem spoznavamo, da smo v njem.

Ljubezen do Boga in bližnjega, spoštovanje zapovedi in Božja beseda sodijo neločljivo skupaj. Ne gre le za to, da odložimo greh, ampak tudi da storimo dobro in tako izpolnimo novozavežno Postavo v Kristusovi moči.

Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče! Mt. 5,48

Ta Jezusov klic se nanaša na to, da spoštujemo njegove zapovedi, kar pa iz lastne moči ni mogoče – lahko pa je to dosegljivo v Jezusu Kristusu.

Vedno znova gre za ljubezen, ki je dojeta in konkretizirana le v dejanju. Bog nam hoče pokazati pot, kako lahko bližnjemu pomagamo in ga podpremo. Ta mračni svet je namenjen propadu, a sami hočemo biti na svojem mestu luč, ki kaže k Očetu v nebesih. Živeti moramo tako, kakor Jezus Kristus, ki hoče svoje življenje uresničiti v nas.

Vrstica 6: Kdor pravi, da ostaja v njem, je dolžan tudi sam živeti tako, kakor je živel on.

Kako je Gospod Jezus živel? V ponižnosti in milini, torej nasprotno od ponosa in ošabnosti, ki sodita k prvotnemu grehu. Sveta jeza, o kateri lahko beremo v Novi zavezi, nima nobene povezave z razdiralno človekovo jezo, ampak služi temu, da bi se ljudje odvrnili od slabe poti. Ali smo tudi pripravljeni, da bi bili Bogu poslušni v tem smislu in bi živeli po njegovi besedi? Tule je to še bolj jasno

izraženo:

Vrstica 7: Ljubi, ne pišem vam nove zapovedi, temveč staro zapoved, tisto, ki jo imate že od začetka. In stara zapoved je beseda, ki ste jo slišali.

Tako je to „stara zapoved“ ljubezni do bližnjega, ki se še enkrat konkretizira z bratovsko ljubeznijo znotraj Gospodove skupnosti. Seveda smo sposobni „ljubiti“ zelo oddaljene kristjane, ki jih osebno komajda poznamo, a ljubiti soseda in bližnjega, je često veliko težje. V teoriji ja mogoče marsikaj zatrjevati, a kako je to videti v praksi?

A ta zapoved je ljudem zapisana celo v njihovo vest, kakor pravi pismo Rimljanom v 2. poglavju. Vsakdo ima vest, ki jo je prejel od Boga, s katero je mogoče spoznati, kaj je samo po sebi dobro in kaj zlo.

Vrstica 8: Pa vendar vam pišem novo zapoved, namreč to, kar je resnično v njem in v vas: tema izginja in resnična luč že sveti.

Zakaj je stara zapoved hkrati nova? Ker je izpolnjena v Jezusu Kristusu. Pokazala se je resnična luč sveta. On je ljubezen v polnosti živel in je celo na križu molil: „Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.“

Nam ta ljubezen ne more uspeti, razen če Kristus deluje v nas. On svojih sovražnikov ni preklel. Prekleti pa so tisti, ki preobračajo evangelij. Kot kristjani moramo za svoje preganjalce moliti, da bi se ti spreobrnili in bili še prav tako rešeni.

V evangeliju po Janezu najdemo v 13. poglavju to novo zapoved. Janezovih pisem ne moremo trgati od njegovega evangelija, saj gre za povzemanje tega, kar je Gospod Jezus sam govoril.

Evangelij po Janezu 13,34-35: **Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.**

Ali imamo med seboj to ljubezen med brati in sestrmi? Iz nas samih to ni mogoče, a Gospod Jezus to ljubezen ima.

Pri sporih in nesoglasjih v skupnosti naj bi prizadeti molili za to, da bi se lahko med seboj spravili, če je treba tudi s pomočjo drugih bratov. Z Božjo pomočjo in njegovo močjo je sprava mogoča, da bi tako lahko znotraj skupnosti sijala resnična luč.

Vrstica 9: Kdor pravi, da je v luči, pa svojega brata sovraži, je še zdaj v temi.

Kdor je do svojega brata nespravljliv in ne kaže pripravljenosti, da bi mu odpustil, živi v temi. Krivda je največkrat na obeh straneh.

A kdor meni, da ne more prevzeti nikakršne odgovornosti, naj prosi Gospoda, da ta preišče njegovo srce.

Kdor svoje soljudi sovraži, ta prečrta pričevanje vere, tudi v razmerju do zunanjega sveta.

Vrstica 10: Kdor svojega brata ljubi, ostaja v luči in v njem ni pohujšanja.

Dobesedno piše v izvirniku za „pohujšanje“ grška beseda *skandalon*! Tak torej ne bo nikomur za zanko ali kot kamen spotike. Tudi za zunanji svet ne. Kdor resnično ljubi, pričevanja navzven ne bo pokvaril, ampak mu bodo verjeli, da je resničen kristjan in da misli s tem zares.

Veselega srca lahko rečem, da sam nimam nobenih sovražnikov, tudi če me mogoče kdo vidi kot sovražnika. Kristjan bo iz sebe poskušal z vsemi ljudmi živeti v čistem razmerju.

Čisto drug primer je seveda položaj teoloških nasprotnikov – glede tega je treba ostati trd. Ne moremo namreč molčati ob sektaštvu in krivih naukih.

Prav nič manj pa ti ljudje, ki se motijo, vendar niso moji osebni nasprotniki. To so sicer osebe, ki druge zavajajo, in tako moramo pred njimi opozarjati. Vendar pa – z nobenim sektašem nimam osebnega sovraštva. V osnovi gre za soočenje na ravni nauka, nikakor pa ne za medčloveške boje.

Vrstica 11: Kdor pa svojega brata sovraži, je v temi in hodi v temi in ne ve, kam gre, ker mu je tema zaslepila oči.

Slep voditelj slepih je, slep gnostik, ki meni, da je vse spoznal, v resnici pa ni spoznal ničesar. Gnostiki razlikujejo med tremi vrstami ljudi.

Čisto na vrhu vrednostne lestvice so pnevmatiki, napolnjeni z duhom, v katerih prebiva „iskrica duha“, ki lahko izkažejo poznavanje nadčutnega in božanskega. Tem ni potrebna nobena vera, saj imajo, kakor pravijo, znanje. Tudi danes obstajajo takšne gnostične smeri. Ti „ki imajo znanje“ gledajo na verne kristjane od zgoraj navzdol.

Stopnico nižje stoje psihiki, ki s svojo dušo verujejo, to smo recimo mi, kristjani. Ti veljajo za le-verujoče, ne pa tudi za te, ki vedo.

Pod njimi so hyliki, ki imajo grobo materialno pojmovanje in (po tem nauku) gredo v pogubljenje, saj strežejo zgolj svojemu zemeljskemu življenju.

Tako so že gnostiki v časih prve cerkve mislili – in že v času apostolov je obstajalo tako mišljenje.

Ta svoj ‚troslojni nauk‘ so utemeljili takole: pnevmatiki so ti, ki so napolnjeni z duhom; psihiki, preprosti verniki, hyliki materialno misleči. In oni sami se imajo za tiste, kakor si to predstavljajo, na najvišji stopnji. A s tem je prišla na vrh ošabnost, saj verujočih ne ljubijo, temveč gledajo nanje zviška. Zoper to ideologijo in tudi zoper tiste, ki danes tako mislijo, piše apostol Janez v vrstici 11.

Ti torej, ki domnevno imajo znanje in spoznanje, so v resnici slepi!

In zdaj poda apostol Janez sam nekakšen – a povsem drugačen! – „troslojni nauk“ z ozirom na tri različne stopnje zrelosti – prav zanimiva povezava.

Od tu dalje razlikujemo med otroki, mladeniči in očeti.

Vrstica 12: Pišem vam, otroci, ker so vam zaradi njegovega imena odpuščeni grehi.

V vrstici 14 še enkrat naletimo na pojem „otrok“. Na obeh mestih imamo dva različna pomena tega pojma. V vrstici 12 je pisano: *teknia*. To pomeni: otročiček. Ta nagovor uporablja apostol tudi sicer za vso skupnost. Tako je z 12. vrstico, kakor smemo domnevati, nagovorjena skupnost. V vrstici 14 pa imamo grško besedo: *paidia* – in to so otročiči, ki še niso zreli. V verzu 112 obstaja možnost, da tako nagovarja v veri še mlade, nezrele kristjane ali pa tudi celotne skupnosti. To lahko pustimo odprto vprašanje.

Začetni motiv vere je odpuščanje krivde in nauk o krstu.

Glede otrok piše dalje: **...da spoznate Očeta**. Tako piše v 14. vrstici. Tako so nagovorjeni še novo spreobrnjeni. Poznajo Očeta, slišali so za Boga in so njihovi grehi odpuščeni. Spoznali so, kar je nujno, da so jim odpuščeni grehi. To je otroška stopnja vere, vendar so že odrešeni.

To stopnjevanje pa je v primerjavi z gnostičnim pozitivno. In dodatno imamo v krščanskem območju drugače kakor pri gnostikih tudi rast v veri, a nikoli v vzvišenem gledanju na preproste vernike. Gnostiki pa menijo, da so v posesti znanja in zaničujejo verujoče. Začetni temelj je spoznanje Boga in odpuščanje grehov.

In potem je pisano o očetih:

Vrstica 13: Pišem vam, očetje, ker ste spoznali njega, ki je od začetka. Pišem vam, mladi, ker ste premagali hudiča.

Ti poznajo Boga in vedo za njegovo naravo. Očetje dojemajo, da je Bog od vsega začetka, od vekomaj do vekomaj, in imajo že globlje spoznanje o Bogu. V Bibliji je vsaka beseda, vsaka formulacija pomembna. Dalje naprej bo to dobesedno ponovljeno. Janez piše: „To sem napisal“, tako je vse dvakrat poudar-

jeno.

Pišem vam, mladi, ker ste premagali hudiča. Vam, otroci, sem pisal, ker ste spoznali Očeta.

To je v 14. vrstici ponovljeno:

Vrstica 14: Vam, otroci, sem pisal, ker ste spoznali Očeta Vam, očetje, sem pisal, ker ste spoznali tistega, ki je od začetka. Vam, mladi, sem pisal, ker ste močni in je Božja beseda v vas in ste premagali hudiča.

„Mladi“ so tu oznaka za: tiste do starosti 40 let, v najboljši moški dobi. Mladi možje se morajo še posebej bojevati s svojimi spodbijanji. Seveda to tudi starejšim ni prihranjeno. Mladi možje so hudiča premagali, vendar – in to naj bo poudarjeno: ne iz lastne moči!

Saj je namreč pisano: ... ste močni, saj Božja beseda ostaja v vas. Trajno imate Božjo besedo v sebi. Božja beseda je dvakrat – enkrat kot Jezus Kristus, živa Božja beseda, ki v njih prebiva po Svetem Duhu – in je prav tako Božja beseda Sveto pismo samo po sebi. V tej besedi torej žive. Žive iz Božjega razodetja, berejo Pismo in so bogato obdarovani.

Upati je, da tudi mi beremo Božjo besedo, da bi ta bogato ostala v nas, saj samo tedaj imamo moč, da premagamo hudiča.

Vrstica 15: Ne ljubite sveta in tudi ne tistega, kar je v svetu! Če kdo ljubi svet, v njem ni Očetove ljubezni.

Tu ni mišljeno dobro Božje stvarstvo, temveč je z grško besedo *kosmos* (svet) načelno mišljen padli svet, ki je zaradi greha v oblastnem območju Satana.

Zagotovo se lahko veselimo tega sveta: Bog ga je čudovito ustvaril – živali, rastline, gore in doline, reke in jezera, ljudje so čudovita ustvarjena Božja bitja. Vendar pa imamo obilo greha, zapeljevanja, načela ,žreti in biti požrt', laži, tatvine, umorov. Vseh teh reči ne smemo ljubiti. Pred vsemi hudobnimi rečmi moramo bežati in se od njih oddaljiti.

Prav tako naj bi svojega srca ne obešali na to, da bi hoteli za večno živeti na tem planetu, kakor koli že je sicer lep. Saj je vendar podvržen grehu – in le še v okruških je mogoče zaznati, kako brez vsakega madeža je to stvarstvo na začetku bilo. Že davno tega sveta nimamo v njegovem začetnem stanju. Ali si res želimo, da bi za večno živeli na tem planetu – ali pa se raje veselimo nebeškega sijaja?

Kakor je znano, obstajajo ljudje, ki bi vse storili, da le ne bi morali umreti. Izdajo veliko denarja za svoje zdravje. Dobro je, če svoje telo negujemo, da z

njim lahko služimo Gospodu, ne smemo pa s tem pretiravati. Bolj pomemben kakor telesna vaja je strah Božji. Vaja telesa le malo koristi. Ni čisto brez koristi, a korist je le majhna. Strah Božji pa je v vseh stvareh v pomoč.

Vrstica 15: Če kdo ljubi svet, v njem ni Očetove ljubezni.

Formulacija „Očetove“ je lahko razumljena na dva načina. Ljubezen, ki jo Bog, Oče, podarja nam – ali pa ljubezen, ki jo mi imamo do Očeta. Prvo je ljubezen, ki jo ima Bog do nas, drugo je ljubezen, ki jo mi imemo do Boga.

To je svarilna beseda. Ne smemo pasti na to ali na ono stran. Vprašanje je, na čem visi naše srce? Ali se v celoti naslanja na Boga, Gospoda – ali pa povsem živi za ta svet?

V tem svetu smemo delovati, tu imamo svoje delo in družino, svoje naloge, a živeti bi morali tako, kakor da ne bi imeli ničesar. Biti moramo pripravljeni, da vse izpustimo iz svojih rok. Nikoli ne vemo, kdaj nas Gospod odpokliče – ali smo tedaj pripravljeni vse odložiti?

Bog naj bi bil na prvem mestu. Jezus Kristus nam pravi, da „... kdor očeta, mater, otroke bolj ljubi kakor meine, ni mene vreden“. To je zahteva, ki veliko pove in resna beseda, ki je ne bi smeli preprosto ignorirati. Le tedaj smo lahko resnično srečni, če živimo tako, da imamo, kakor da ne bi imeli.

Imamo – in vendar je vse to lahko v naslednjem trenutku vzeto iz naših rok. Ali smo v tej pričakujoči drži? Saj nam bo darovano nekaj neprimerno večjega in bolj sijajnega. Saj ne more biti nič večjega, kakor to, kar nas čaka v nebeškem kraljestvu, namreč Jezus sam in njegovo sijajno novo stvarstvo.

Smemo se veseliti nad tem, kar nam tu podarja. Samoumevno tudi svojih družin in otrok, bližnjih in prijateljev, čudovite narave, ki jo je ustvaril. Tudi kulture (glasbe, slikarstva, pesništva itd.), kolikor vse to ne nasprotuje bibličnim resnicam in etiki in dokler je narejeno v lepoti. Živeti pa bi morali z držo, v kateri smo pripravljeni, ko nas Gospod odpokliče.

In ko pride nad nas preganjanje zaradi naše vere, bodimo tudi tedaj pripravljeni, da ga ne zatajimo, ko nam bodo naložene hude stiske.

Vrstica 16: Kajti vse, kar je v svetu – poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja – ni od Očeta, ampak od sveta.

Tu je govor o grehu v tem svetu. Mišljen ni svet nasplošno kot greh, ampak to, kar so grehi za smrt. Mesno poželenje ni mišljeno le v seksualnem smislu, temveč kot vse, po čemer stremi naša stara Adamova narava: bogastvo, moč, vpliv, perverzna spolnost, izkoriščanje drugih, iti prek trupel ... vse te predstave kažejo

na poželenje našega ega.

Oko je poseben vhod za skušnjave. Vidimo kako podobo in smo po njej skušani. Vidimo denar in bi ga radi imeli. Vidimo avtomobil svojega soseda in bi radi kupili še večjega. Vidimo hišo svojega soseda in bi si radi postavili še večjo. Nevoščljivost in ljubosumje, poželjivost in velike oči. Bila je poželjivost oči, ki je najprej naredila prepovedani sad Evi tako privlačen. Sadež je bil lep na pogled in potem je o njem še bilo rečeno, da naredi človeka modrega.

Zadnje, kar je tu imenovano, se dobesedno imenuje: napihovati se z zemeljskim življenjem. S tem, kar zemeljski obstoj vsebuje. Gospod Jezus je često govoril o prevari bogastva. Namreč vse, kar služi temu, da ima človek vpliv v svetu, da se lahko s tem postavlja in dela mogočnega, to je mišljeno s tem bahaškim življenjem. V grščini je tu pisano *bios* (kar pomeni zemeljsko življenje) in ne *zoe*, kar pomeni večno kvaliteto življenja.

Vrstica 17: Svet in njegovo poželenje mineta, kdor pa izpolnjuje Božjo voljo, ostane vekomaj.

To je naša tolažba in naše upanje, kolikor se ne prilagajamo temu svetu, temveč se oddaljimo še posebej od vsega, kar je zlo, z Božjo pomočjo. Potem nam je obljubljeno, da v njem ostanemo na vekomaj. Ko izpolnjujemo Božjo voljo, hodimo za Jezusom in sledimo njegovim stopinjam – na ozki poti za jagnjetom. Naj nas Gospod za to obdari z močjo. Amen.

Molimo:

Dragi Gospod Jezus Kristus! Hvala, da stojiš kot naš zagovornik pred Očetom in za nas prosiš: „Oče, razsodi tega otroka prostega, saj je Tvoj otrok.“ Hvala, Gospod Jezus, da si daroval daritev, da si nas odkupil proste, ki smo tvoji otroci. Podari nam milost in spregovori slehernemu srcu. Daj, da bi hodili za teboj v ljubezni, ponižnosti in ljubeznivosti. Hvalimo te in slavimo tvoje ime. Amen.

Nova knjiga

Avtor: Lothar Gassmann

Jesus Christus

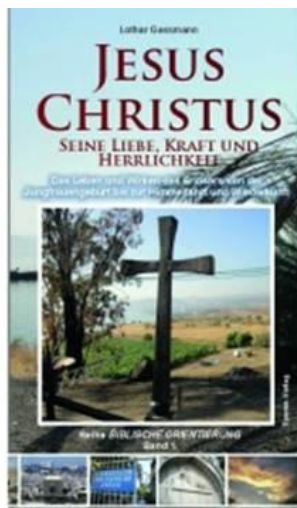
Seine Liebe, Kraft und Herrlichkeit

Življenje in delovanje Odrešenika od brezmadežnega rojstva do vnebohoda in zopetnega prihoda.

Reihe Biblische Orientierung - **Band 1**

Verski ustanovitelj, mirovni pridigar, socialni revolucionar – marsikaj trdijo o Jezusu Kristusu, a kaj je v resnici?

V tej knjigi je predstavljeno Jezusovo življenje od brezmadežnega spočetja do vstajenja in vnebohoda na način, ki ostaja zvest Bibliji. Opozorjeno pa je tudi na njegov novi prihod. Avtor izključno ostaja pri Bibliji kot osnovi krščanskega verovanja in dospe do rezultata: Jezus Kristus je Božji Sin in edina pot v nebo.

Vsebina:

- Kdo je Jezus Kristus?
- Jezusovo deviško rojstvo
- Jezusov krst
- Jezusove skušnjave
- Jezusov nauk
- Jezusovi učenci
- Jezusovi udeži
- Hoja za Jezusom
- Jezusova smrt na križu
- Jezusa položijo v grob
- Jezusovo vstajenje
- Jezusov vnebohod in njegov novi prihod

Hardcover

276 strani

Art. št. 408114

Cena: € 14,80

ISBN 978-3-940040-11-4

Spuren Verlag

Maganbertstr. 5

D-36041 Fulda

Tel.: 0661 250 554 80

Fax: 0661 250 554 81

E-Mail: info@spurenverlag.de

www.spurenverlag.de

Čudno...

*... da je 100 EUR videti tako veliko, če jih daš v cerkvi,,
ampak tako malo, če želiš nakupovati..*

*... kako dolgo traja Bogu služiti eno uro,
toda kako hitro mine 60 minut nogometa.*

*... če nam ne pade na pamet, kaj moliti,
toda prijateljem imamo vedno kaj za reči.*

*... kako težko je prebrati eno poglavje v Bibliji,
ampak kako lahko je pogoltniti 100 strani knjižne uspešnice.*

*... kako se ljudje na koncertu trudijo za prva mesta,
v cerkvi ap prerivajo za sedež čim bolj zadaj.*

*... kako je težko ljudem povedati naprej veselo novico o Jezusu,
toda kako lahko razširjati novi trač.*

*... koliko jih verjame medijem,
dvomijo pa v to, kar pravi Biblija ...*

Iz: Herold Seines Kommens, September 2006